A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2007. február 1-je *

A C-266/05. P. sz. ügyben,

Jose Maria Sison (lakóhelye: Utrecht [Hollandia], képviseli: J. Fermon ügyvéd)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2005. június 24-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bauer és E. Finnegan, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: angol.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, J. N. Cunha Rodrigues, K. Schiemann (előadó), M. Ilešič és E. Levits bírák,

főtanácsnok: L. A. Geelhoed,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2006. június 22-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében J. M. Sison az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-110/03., T-150/03. és T-405/03. sz. egyesített ügyekben 2005. április 26-án hozott ítéletének (EBHT 2005., II-1429. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben az Elsőfokú Bíróság elutasította J. M. Sisonnak az Európai Unió Tanácsa 2003. január 21-i, február 27-i és október 2-i határozatai (a továbbiakban: első megtagadó határozat, második megtagadó határozat, illetve harmadik megtagadó határozat, valamint a továbbiakban együtt: megtagadó határozatok) megsemmisítése iránti keresetét.

Jogi és ténybeli háttér

Jogi háttér

2 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) harmadik, negyedik, kilencedik és tizenegyedik preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(3) [...] Ez a rendelet azokat a kezdeményezéseket foglalja össze, amelyeket az intézmények a döntéshozatali eljárás átláthatóságának javítása érdekében már megtettek.

(4) E rendelet célja, hogy a lehető legteljesebb érvényt szerezzen a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés jogának, és ezzel a hozzáféréssel kapcsolatban általános elveket és korlátokat állapítson meg az EK-Szerződés 255. cikke (2) bekezdésének megfelelően.

[...]

(9) Meghatározott, minősített adatokat tartalmazó dokumentumoknak tartalmuk miatt különleges bánásmódot kell biztosítani. [...]

[...]

(11) Elvben az intézmények valamennyi dokumentumát hozzáférhetővé kell tenni a nyilvánosság számára. Ugyanakkor, bizonyos köz- és magánérdekeknek kivételek útján védelmet kell biztosítani. [...]"

3 E rendelet 1. cikkének a) pontja kimondja: e rendelet célja, hogy „a köz- vagy magánérdek alapján olyan módon határozza meg az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság [...] dokumentumaihoz való, az EK-Szerződés 255. cikkében előírt hozzáférési jogra irányadó elveket, feltételeket és korlátozásokat [helyesen: olyan módon határozza meg az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való, az EK-Szerződés 255. cikkében előírt hozzáférési jogra irányadó, köz-, illetve magánérdeken alapuló elveket, feltételeket és korlátozásokat], hogy a dokumentumokhoz a lehető legszélesebb körű hozzáférést biztosítsa".

4 Ugyanezen rendelet 2. cikke „Kedvezményezettek és hatály" cím alatt ekként rendelkezik:

„(1) Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az intézmények dokumentumaihoz hozzáférni az e rendeletben meghatározott elvek, feltételek és korlátok szerint.

[...]

(5) A 9. cikk (1) bekezdésében meghatározott minősített dokumentumokat e cikknek megfelelően különleges bánásmódban kell részesíteni.

[...]"

5 Az 1049/2001 rendelet „Kivételek" című 4. cikke ekként rendelkezik:

„(1) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel kedvezőtlenül befolyásolná a következők védelmét: [helyesen: Az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a következők védelmét:]

a) a közérdek tekintetében:

– közbiztonság,

– védelmi és katonai ügyek,

– nemzetközi kapcsolatok,

– a Közösség vagy valamely tagállam pénzügyi, monetáris vagy gazdaságpolitikája;

[...]

(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel kedvezőtlenül befolyásolná a következők védelmét: [helyesen: Az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a következők védelmét:]

– természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekei, beleértve a szellemi tulajdont is,

– bírósági eljárások és jogi tanácsadás [helyesen: bírósági eljárások és jogi állásfoglalások],

– ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok célja,

kivéve ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

[...]

(4) A harmadik személyek dokumentumait illetően az intézmény köteles a harmadik személlyel egyeztetni annak megállapítása érdekében, hogy az (1) vagy a (2) bekezdésben felsorolt valamely kivétel alkalmazható-e, kivéve ha egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető, illetve nem tehető közzé [helyesen: a dokumentum hozzáférhetővé tehető, illetve nem tehető hozzáférhetővé].

(5) Bármely tagállam kérheti az intézménytől, hogy előzetes beleegyezése nélkül az intézmény az illető tagállamtól származó dokumentumot ne tegye közzé [helyesen: ne tegye hozzáférhetővé].

(6) Ha a kivételek bármelyike a kért dokumentumnak csak részeit érinti, a dokumentum fennmaradó részei közzétehetők [helyesen: csak egy részét érinti, a dokumentum fennmaradó része hozzáférhetővé tehető].

[...]"

6 E rendelet 6. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„(1) A dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmeket írásban kell előterjeszteni [...]. A kérelmező nem köteles megindokolni a kérelmet."

7 Ugyanezen rendelet 9. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A minősített dokumentumok az intézményektől vagy az általuk létesített ügynökségektől, tagállamoktól, harmadik országoktól vagy nemzetközi szervezetektől származó, az érintett intézmény szabályainak megfelelően »TRÈS SECRET/TOP SECRET«, »SECRET« vagy »CONFIDENTIEL« minősítésű dokumentumok, amelyek védelme az Európai Unió, illetve annak egy vagy több tagállama alapvető érdeke a 4. cikk (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó területeken, nevezetesen közbiztonsági, védelmi és katonai ügyekben. [helyesen: Minősített dokumentum az intézménytől vagy az intézmény által létesített ügynökségtől, tagállamtól, harmadik országtól vagy nemzetközi szervezettől származó, az érintett intézmény szabályainak megfelelően »TRÈS SECRET/TOP SECRET«, »SECRET« vagy »CONFIDENTIEL« minősítésű dokumentum, amelynek védelme az Európai Unió, illetve annak egy vagy több tagállamának a 4. cikk (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó területekkel, különösen közbiztonsági, védelmi és katonai ügyekkel kapcsolatos alapvető érdeke.]

[...]

(3) A minősített dokumentumok csak a kibocsátó hozzájárulásával vehetők fel a nyilvántartásba, illetőleg adhatók ki.

(4) A minősített dokumentumhoz való hozzáférés megtagadása mellett döntő intézmény olyan módon indokolja meg határozatát, hogy ne sértse a 4. cikk alapján védelemben részesített érdekeket. [helyesen: Az intézménynek a minősített dokumentumhoz való hozzáférést megtagadó határozatát olyan módon kell megindokolnia, hogy az indokolás ne sértsen a 4. cikk alapján védelemben részesített érdeket.]

[...]"

8 Az 1049/2001 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerint:

„Az egyes dokumentumokra nézve a nyilvántartás tartalmaz hivatkozási számot [...], a dokumentum tárgyát és/vagy a dokumentum tartalmának rövid leírását [...]. A hivatkozás oly módon történik, hogy az ne sértse a 4. cikkben szereplő érdekek védelmét."

9 E rendelet „Közvetlen hozzáférés elektronikus formában vagy nyilvántartáson keresztül" című 12. cikkének (1) és (2) bekezdése előírja:

„(1) Az intézmények, amennyiben lehetséges, a dokumentumokat a nyilvánosság számára elektronikus formában vagy nyilvántartáson keresztül, az érintett intézmény szabályainak megfelelően, közvetlenül hozzáférhetővé teszik. [helyesen: Az intézmények, amennyiben lehetséges, a dokumentumokat elektronikus formában vagy nyilvántartáson keresztül, az érintett intézmény szabályainak megfelelően, közvetlenül hozzák nyilvánosságra.]

(2) A 4. és 9. cikk figyelembevételével különösen a jogalkotási dokumentumokat, vagyis a tagállamokban vagy azok számára törvényileg kötelező jogi aktusok elfogadására irányuló eljárások folyamán összeállított vagy megküldött dokumentumokat kell közvetlenül hozzáférhetővé tenni. [helyesen: Közvetlenül nyilvánosságra hozandók különösen a jogalkotási dokumentumok, azaz a tagállamokban vagy a tagállamok számára jogi kötőerővel rendelkező jogi aktus elfogadására irányuló eljárás folyamán keletkezett vagy kapott dokumentumok, figyelemmel azonban a 4. és a 9. cikkre is.]

A jogvita előzményei

10 A jogvita előzményeit az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 2–8. pontjában ekként ismerteti:

„2 Az Európai Unió Tanácsa 2002. október 28-án elfogadta a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK tanácsi rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, valamint a 2002/460/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló 2002/848/EK határozatot (HL L 295., 12. o.). E határozat a felperest felveszi a pénzeszközök és egyéb vagyoni értékek e rendelettel bevezetett befagyasztásának hatálya alatt álló személyek listájára (a továbbiakban: vitatott lista). E listát többek között a 2002. december 12-i 2002/974/EK tanácsi határozat (HL L 337., 85. o.) és a korábbi határozatok hatályon kívül helyezéséről és új lista megállapításáról szóló, 2003. június 27-i 2003/480/EK tanácsi határozat (HL L 160., 81. o.) tette naprakésszé. A felperes nevét e lista valamennyi esetben tartalmazta.

3 Az 1049/2001 rendeletnek megfelelően a felperes 2002. december 11-i megerősítő levelében hozzáférést kért a Tanácsot a 2002/848 határozat elfogadására indító dokumentumokhoz, és kérte az e tekintetben dokumentumokat szolgáltató államok kilétének közlését. A felperes 2003. február 3-i megerősítő levelében hozzáférést kért a Tanácsot az őt a vitatott listán tartó 2002/974 határozat elfogadására indító valamennyi új dokumentumhoz, és kérte az e tekintetben dokumentumokat szolgáltató államok kilétének közlését. A felperes 2003. szeptember 5-i megerősítő levelében külön is hozzáférést kért az Állandó Képviselők Bizottságának (Coreper) a 2003/480 határozatra vonatkozó 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP összefoglalójához a Tanácsot az őt a vitatott listára felvevő és azon tartó, a 2003/480 határozat elfogadását megelőzően a Tanács elé terjesztett dokumentumokhoz.

4 A Tanács [az első, a második, illetve a harmadik megtagadó határozattal] még a részleges hozzáférést is megtagadta minden egyes kérelemre.

5 Az első és a második megtagadó határozatban a Tanács rögzítette, hogy a vitatott listát létrehozó határozatok elfogadására indító dokumentumok a Coreper 2002. október 23-i (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43), illetve 2002. december 4-i (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) CONFIDENTIEL UE minősítésű összefoglalóiban szerepelnek.

6 A Tanács az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első és harmadik francia bekezdésére hivatkozva megtagadta a hozzáférést ezekhez az összefoglalókhoz. Egyrészt kifejtette, hogy »[ezen összefoglalók], valamint a terrorizmus elleni küzdelmet folytató tagállami hatóságok birtokában lévő adatok hozzáférhetővé tétele lehetővé tenné az ezen adatokkal érintett személyek, csoportok és jogalanyok számára, hogy e hatóságok tevékenységét akadályozzák, és súlyosan veszélyeztetné a közbiztonsághoz fűződő közérdeket«. Másrészt, a Tanács álláspontja szerint »a kérdéses adatok hozzáférhetővé tétele veszélyeztetné a közérdeket a nemzetközi kapcsolatok vonatkozásában is,

mivel a terrorizmus elleni küzdelem keretében tett intézkedésekben harmadik államok hatóságai is részt vesznek«. A Tanács az ezen adatokhoz való részleges hozzáférést azért tagadta meg, mert az adatok »egészére a fenti kivételek vonatkoznak«. A Tanács megtagadta továbbá a vonatkozó adatokat szolgáltató államok kilétének közlését, jelezve, hogy »az ezen adatokat szolgáltató hatóság [hatóságok] az 1049/2001 rendelet 9. cikke (3) bekezdésének megfelelően történt egyeztetést követően megtiltotta [megtiltották] a kért adat hozzáférhetővé tételét«

7 A harmadik megtagadó határozatban a Tanács először is kijelentette, hogy a felperes kérelme ugyanarra a dokumentumra vonatkozik, mint amelyikhez a hozzáférést számára már az első megtagadó határozatban megtagadták. A Tanács megerősítette az első megtagadó határozatát, és hozzátette, hogy a 13 441/02 összefoglalóhoz való hozzáférést a bírósági eljárásokra vonatkozó kivétel (az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdése) folytán is meg kell tagadni. A Tanács észlelte továbbá, hogy a 2003/480 határozat vonatkozásában hibásan jelölte meg relevánsként a 11 311/03 összefoglalót. E tekintetben kifejtette, hogy nem rendelkezik olyan más adattal vagy dokumentummal, amely a 2002/848 határozat felperest érintő visszavonását indokolná.

8 A felperes keresetet nyújtott be a 2002/974 határozat megsemmisítése iránt, melyet az Elsőfokú Bíróság hivatala T-47/03. számon vett nyilvántartásba."

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

11 A fellebbező három keresetet indított az Elsőfokú Bíróság előtt, az első elutasító határozat (T-110/03. sz. ügy), a második elutasító határozat (T-150/03. sz. ügy), illetve a harmadik elutasító határozat (T-405/03. sz. ügy) megsemmisítése iránt. E három ügyet az Elsőfokú Bíróság egyesítette.

12 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben mindhárom keresetet elutasította.

13 Mint az a megtámadott ítélet 26., 34. és 35. pontjából kitűnik, a T-405/03. sz. ügyben a kereset egyrészt elfogadhatatlan a 13 441/02 összefoglalóhoz való hozzáférés megtagadásának pusztán megerősítő jellegű elutasítása tekintetében, másrészt megalapozatlan a többi dokumentumhoz való hozzáférés megtagadása vonatkozásában, mivel az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Tanács kellően bizonyította e dokumentumok nemlétezését.

14 A T-150/03. sz. ügyben előterjesztett keresetet az Elsőfokú Bíróság megalapozatlanként utasította el, a megtámadott ítélet 38. pontjában megállapítva a fellebbező kérte dokumentumok nemlétezését.

15 A T-110/03. sz. ügyben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 46. és 47. pontjában bevezetésképpen kimondta:

„46 A megtagadó határozat jogszerűsége Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálatának terjedelméről szólva meg kell jegyezni, hogy [a T-14/98. sz., Hautala kontra Tanács ügyben 1999. július 19-én hozott ítélet {EBHT 1999., II-2489. o.} 71. pontjában] és [a T-211/00. sz., Kuijer kontra Tanács ügyben 2002. február 7-én hozott ítélet {EBHT 2002., II-485. o.} 53. pontjában] az Elsőfokú Bíróság széles mérlegelési jogkört ismert el a Tanács számára a jelen ügyhöz hasonlóan részben a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdekre alapított megtagadó határozatok esetére. A Kuijer kontra Tanács [...] ítélet ilyen mérlegelési jogkört akkor ismer el az intézmény számára, ha az intézmény a hozzáférés megtagadását általában a közérdekre hivatkozva indokolja. Így a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés alól az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kötelező kivételekhez kapcsolódó területeken az intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek.

47 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság által az intézmények 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában írt közérdekkel összefüggő kivétel alapján hozott, dokumentumokhoz a hozzáférést megtagadó határozatainak jogszerűsége felett gyakorolt felülvizsgálat az eljárási és indokolási szabályok betartásának, a tények materiális pontosságának, valamint a nyilvánvaló mérlegelési hiba és a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára korlátozódik (lásd ehhez hasonlóan a Hautala kontra Tanács ítélet [...] fellebbezés után helyben hagyott 71. és 72. pontját és a Kuijer kontra Tanács ítélet [...] 53. pontját)."

16 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 50–55. pontjában ekként határozott a fellebbező azon jogalapjáról, miszerint a kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása a tisztességes eljáráshoz való jog és különösen az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 6. cikkének 3. bekezdésében előírt garanciák, valamint az arányosság elve megsértésének minősül:

„50 Emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy az 1049/2001 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében »[b]ármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az intézmények dokumentumaihoz hozzáférni«. Ebből fakadóan e rendelet célja a hozzáférés biztosítása mindenki számára minden nyilvános dokumentumhoz, nemcsak a kérelmező számára a rá vonatkozó dokumentumokhoz.

51 Másfelől a dokumentumokhoz való hozzáférés alól az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kivételek feltétlenül kötelezőként vannak szövegezve. Ebből az következik, hogy az intézmények kötelesek a kivételek hatálya alá eső dokumentumokhoz való hozzáférést megtagadni, ha e körülményeket bizonyítják (lásd ehhez hasonlóan az Elsőfokú Bíróság T-105/95. sz., WWF UK kontra Bizottság ügyben 1997. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-313. o.] 58. pontját és a T-20/99. sz., Denkavit Nederland kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 13-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3011. o.] 39. pontját).

52 Így a kérelmezőnek az őt személyesen érintő dokumentumhoz való hozzáférés iránti különös érdeke az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kötelező kivételek alkalmazási körében nem vehető figyelembe.

53 A felperes lényegében azt állítja, hogy a Tanács köteles neki hozzáférést biztosítani a kért dokumentumokhoz, mivel e dokumentumok a felperes tisztességes eljáráshoz való jogának biztosításához szükségesek a T-47/03. sz. ügyben.

54 Mivel azonban a Tanács az első megtagadó határozatban az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kötelező kivételekre hivatkozott, nem róható terhére, hogy nem vette figyelembe a felperes kért dokumentumhoz való hozzáférés iránti esetleges különös érdekét.

55 Így még akkor is, ha e dokumentumok a T-47/03. sz. ügyben a felperes védekezéséhez szükségesnek mutatkoznának, mely kérdés arra az ügyre tartozik, e körülmény az első megtagadó határozat érvényességének megítélésében irreleváns."

17 Az Elsőfokú Bíróság a következő indokok alapján utasította el a fellebbező második jogalapját, miszerint az első megtagadó határozat ellentétes az intézményeket az EK 253. cikk alapján terhelő indokolási kötelezettséggel:

„60 A dokumentumokhoz való hozzáférési kérelemről szólva, ha az adott intézmény e hozzáférést megtagadja, minden egyes esetben a rendelkezésére álló adatok

alapján bizonyítania kell, hogy a dokumentumok, amelyekhez a hozzáférést kérték, ténylegesen az 1049/2001 rendeletben felsorolt kivételek hatálya alá tartoznak (lásd ehhez hasonlóan a Bíróság C-174/98. P. és 189/98. P. számú, Hollandia és van der Wal kontra Bizottság ügyben 2000. január 11-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-1. o.] 24. pontját). Azonban esetleg nem lehetséges minden egyes dokumentum bizalmas jellegének indokait feltüntetni a dokumentum tartalmának hozzáférhetővé tétele és így a kivétel lényegi céljától való megfosztása nélkül (lásd ehhez hasonlóan a WWF UK kontra Bizottság ítélet [...] 65. pontját).

61 Ezen ítélkezési gyakorlat alapján tehát a dokumentumhoz való hozzáférést megtagadó intézmény olyan indokolást köteles adni, amelyből megérthető és ellenőrizhető egyfelől, hogy a hivatkozott kivétel ténylegesen vonatkozik-e a kért dokumentumra, másfelől, hogy az e kivétellel kapcsolatos védelmi szükséglet valós-e.

62 A jelen ügyben a 13 441/02 összefoglalóról szólva, a Tanács az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első és harmadik francia bekezdésére együttesen hivatkozva világosan kifejtette azokat a kivételeket, amelyekre a megtagadást alapozta. A terrorizmus elleni küzdelemre és harmadik államok közreműködésére utalva kifejtette, miért relevánsak e kivételek az érintett dokumentumok vonatkozásában. Továbbá röviden elmagyarázta a hivatkozott védelmi szükségletet. Valamint a közbiztonságról szólva előadta: e dokumentumok közlése lehetővé tenné, hogy azok a személyek, akikre ezen adatok vonatkoznak, akadályozzák a hatóságok tevékenységét. A nemzetközi szervezetekről szólva röviden megemlítette, hogy a terrorizmus elleni küzdelemben harmadik államok is részt vesznek. Ezen indokolás rövidsége arra a tényre tekintettel fogadható el, hogy további, így különösen az érintett dokumentumok tartalmára vonatkozó adatok említése a hivatkozott kivételeket céljuktól megfosztaná.

63 Az e dokumentumokhoz való részleges hozzáférés megtagadásáról szólva a Tanács kifejezetten állította egyfelől e lehetőség vizsgálatának megtörténtét,

másfelől e lehetőség megtagadásának okát, azaz azt, hogy a kérdéses dokumentumok teljes egészükben a hivatkozott kivételek hatálya alá tartoznak. A már kifejtett indokok miatt a Tanács nem azonosíthatta pontosan az e dokumentumokban található információkat a hivatkozott kivételek céljuktól való megfosztása nélkül. Az önmagában még nem minősül az indokolás elmulasztásának, hogy az indokolás sablonosnak tűnik, mert ez sem az érvelés megértését, sem annak felülvizsgálatát nem gátolja.

64 A releváns dokumentumokat szolgáltató államok kilétéről szólva meg kell jegyezni, hogy harmadik államoktól származó dokumentumok létét maga a Tanács is jelezte a kezdeti megtagadó határozataiban. A Tanács egyfelől az erre vonatkozó kivételre, azaz az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (3) bekezdésére hivatkozott. Másfelől két szempontot nyújtott e kivétel alkalmazásához. Egyrészt hallgatólagosan, de szükségszerűen úgy vélte, hogy a kérdéses dokumentumok minősítettek. Ez a kapcsolódó összefüggések, így különösen a kérdéses dokumentumok CONFIDENTIEL UE minősítése tekintetében érthetőnek és ellenőrizhetőnek tűnik. Másrészt a Tanács előadta, hogy egyeztetett az érintett hatóságokkal, és tudomásul vette, hogy azok kilétük bármiféle hozzáférhetővé tételét kizárták.

65 Az első megtagadó határozat indokolásának viszonylagos rövidsége (két oldal) ellenére a felperes teljesen megérthette a vele szemben felhozott megtagadási okokat, az Elsőfokú Bíróságnak pedig lehetősége volt felülvizsgálni ezeket. A Tanács így helytállóan indokolta meg e határozatokat."

18 A dokumentumokhoz való hozzáférés iránti jogának megsértését állító harmadik jogalapban a fellebbező az EU 1. cikk (1) bekezdésének, az EK 255. cikknek, az 1049/2001 irányelv 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának és (6) bekezdésének, valamint 9. cikke (3) bekezdésének megszegésére hivatkozik.

19 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 71–82. pontjában a következőképpen határozott e harmadik jogalap első részéről, miszerint az első megtagadó határozat meghozatalakor a Tanács nem vizsgálta meg konkrétan, alkalmas-e a kért információk hozzáférhetővé tétele a közérdek megsértésére, elmulasztotta a saját és a fellebbező érdekeinek mérlegelését, és megsértette a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alóli kivételek megszorító értelmezésének elvét:

„71 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kötelező kivételek alkalmazási körében a kérelmezőnek a kért dokumentumhoz való hozzáférés iránti különös érdekét nem köteles figyelembe venni (lásd a fenti 52. és 54. pontot).

[...]

74 Egyrészt, a közbiztonsághoz fűződő közérdek védelméről szólva, [...]

[...]

77 [...] el kell fogadni: a terrorizmus elleni küzdelem azt feltételezi, hogy a hatóságok a terrorizmussal gyanúsított személyekről vagy szervezetekről birtokukban lévő adatokat titokban tartják, avégett hogy ezen adatok helytállóságukat megtartsák, és hatásos fellépést tegyenek lehetővé. Így a kért dokumentum közzététele szükségképpen sértené a közbiztonsághoz fűződő közérdeket. E tekintetben nem fogadható el a felperes által a stratégiai léptékű

adatok és az őt személyében érintő adatok között tett megkülönböztetés. Ugyanis minden személyes adat szükségszerűen felfedi a terrorizmus elleni küzdelem egyes stratégiai szempontjait, mint például az adatforrásokat, ezen adatok jellegét vagy a terrorizmussal gyanúsított személyek megfigyelésének mértékét.

78 A Tanács tehát nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor a 13 441/02 összefoglalóhoz a közbiztonság okából megtagadta a hozzáférést.

79 Másrészt, a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdek védelméről szólva, a 2002/848 határozat és a 2580/2001 rendelet tekintetében nyilvánvaló, hogy azok tárgya, a terrorizmus elleni küzdelem az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa 2001. szeptember 28-i 1373 (2001) határozatának keretébe illeszkedik. E globális fellépés keretében az államok együttműködésre vannak felszólítva. Márpedig ezen együttműködés elemei nagy valószínűséggel, sőt kötelezően szerepelnek a kért dokumentumban. A felperes egyébként nem vitatta azt, hogy a 2002/848 határozat meghozatalában harmadik államok is közreműködtek. Éppen ellenkezőleg, ezen államok kilétének közlését kérte. Következésképpen a kért dokumentum ténylegesen a nemzetközi kapcsolatokra vonatkozó kivétel hatálya alá esik.

80 E nemzetközi együttműködés a terrorizmus ügyében azt feltételezi, hogy a harmadik államok megbíznak a Tanácsnak szolgáltatott adatok bizalmas kezelésében. A kért dokumentum jellegére tekintettel tehát a Tanács joggal vélhette úgy, hogy e dokumentum hozzáférhetővé tétele veszélyeztetné az Európai Unió helyzetét a terrorizmus elleni küzdelemben való nemzetközi együttműködésben.

81 E tekintetben a felperes érvét – miszerint az a tény, hogy az intézmények tevékenységében harmadik államok vesznek részt, önmagában nem indokolhatja a kérdéses kivétel alkalmazását – a fentiekben kifejtett okok miatt el kell utasítani. Ugyanis ellentétben azzal, amit ez az érv állít, a harmadik államok együttműködése rendkívül érzékeny tárgykörben, a terrorizmus elleni küzdelemben valósul meg, ami ennek az együttműködésnek a titokban tartását indokolja. Továbbá a határozat, egészében tekintve, feltünteti, hogy az érintett államok kilétük hozzáférhetővé tételét megtiltották.

82 Következésképpen a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azzal, hogy a kért dokumentum hozzáférhetővé tételét a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdeket sérteni képesnek vélte."

20 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 91–99. pontjában a következőket mondta ki a harmadik jogalap harmadik részéről, miszerint a „kibocsátói szabály" szigorú értelmezése azt is magában foglalja, hogy a Tanácsnak meg kell jelölnie a 2002/848 határozattal kapcsolatban dokumentumokat szolgáltató harmadik államok kilétét és a dokumentumok pontos jellegét, avégett hogy a fellebbező hozzáférési kérelemmel fordulhasson a dokumentumokat kibocsátó államokhoz.

„91 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a felperes érvelése lényegében a Tanács dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 1993. december 20-i 93/731/EK tanácsi határozattal (HL L 340., 43. o.) és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 1994. február 8-i 94/90/ESZAK, EK, Euratom határozattal (HL L 46., 58. o.) végrehajtott, a Bizottság és a Tanács dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 1993. december 6-i magatartási kódexre (HL L 340., 41. o., a továbbiakban: magatartási kódex) vonatkozó régi ítélkezési gyakorlaton nyugszik.

92 E magatartási kódex értelmében, ha a valamely intézmény birtokában lévő dokumentum harmadik személytől származik, akkor a hozzáférés iránti kérelmet közvetlenül e személyhez kell címezni. A Bíróság ebből azt vezette le, hogy az intézmény köteles az érdekelttel a dokumentum kibocsátójának kilétét közölni, avégett hogy az érdekelt közvetlenül e személyhez fordulhasson ([a C-41/00. P. számú, Interporc kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítélet {EBHT 2003., I-2125. o.}] 49. pontja).

93 Ezzel szemben az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) és (5) bekezdése értelmében az érintett intézmény maga köteles a harmadik személlyel egyeztetni, kivéve ha a hozzáférés iránti kérelemre egyértelműen pozitív vagy negatív válasz adandó. A tagállamok is kérhetik beleegyezésük kikérését.

94 Az 1049/2001 rendelet tehát a magatartási kódexben szereplő kibocsátói szabályt alapvetően változtatta meg. Emiatt a dokumentum kibocsátója kilétének a fontossága a korábbi szabályozáshoz képest csekélyebb.

95 Továbbá a minősített dokumentumokról az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy azok csak a kibocsátó hozzájárulásával vehetők fel a nyilvántartásba, illetőleg adhatók ki. Meg kell tehát állapítani, hogy a minősített dokumentumokra eltérő szabályok vonatkoznak, melyek célja e dokumentumok tartalma és egyáltalán létezése titokban tartásának biztosítása.

96 Így a Tanács nem volt köteles a 2002/848 határozattal kapcsolatos kérdéses, állami kibocsátású dokumentumokat, sem azok kibocsátójának kilétét hozzáférhetővé tenni, mivel egyrészt e dokumentumok minősített dokumentumok, másrészt a kibocsátó államok azok közlését megtiltották.

97 Meg kell pedig állapítani, hogy a felperes nem vitatja sem a Tanács hivatkozta jogi alapot, azaz az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (3) bekezdését, mely hallgatólagosan azt is magában foglalja, hogy az érintett dokumentumok minősítettnek tekintendők, sem azt, hogy a Tanács az érintett dokumentumok kibocsátóitól negatív választ kapott.

98 Fölösleges is megállapítani: kétségtelen, hogy a kérdéses dokumentumok minősített dokumentumok. [...] Egyébként az intézmény bármely nyilatkozatához fűződő jogszerűségi vélelemre tekintettel meg kell jegyezni, hogy a felperes nem hivatkozott annak semmilyen jelére, hogy a Tanács nyilatkozata – miszerint az érintett államoktól negatív véleményt kapott – valótlan lenne.

99 Így a Tanács jogszerűen tagadta meg a kérdéses dokumentumoknak, valamint azok benyújtói kilétének a hozzáférhetővé tételét."

A fellebbezésről

21 Fellebbezésében, melyben 5 jogalapot ad elő, a fellebbező azt kéri a Bíróságtól, hogy az helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és maga határozzon a jogvitában, az első fokon előadott, a megtagadó határozatok megsemmisítése iránti kérelmeinek helyt adva. Egyben a Tanács költségek viselésére való kötelezését kéri.

22 A Tanács a fellebbezés elutasítását és a fellebbezőnek a költségek viselésére való kötelezését kéri.

A T-150/03. és a T-405/03. sz. ügyre vonatkozó fellebbezésről

23 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 225. cikk, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése és a Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-ának c) pontja szerint a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint a kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket (a C-131/03. P. sz., Reynolds Tobacco és társai kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-7795. o.] 49. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 A jelen ügyben, noha a fellebbező fellebbezésében a T-110/30. sz., a T-150/03. sz. és a T-405/03. sz. ügyek vonatkozásában kéri a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, megállapítandó: a fellebbezésben előadott öt jogalap kizárólag azokat az indokokat érinti, amelyek alapján az Elsőfokú Bíróság a T-110/03. sz. ügyben elutasította a keresetet. E jogalapok nem bírálják azokat az indokokat, amelyek a T-150/03. sz. és a T-405/03. sz. ügyben a kereset elutasítására indították az Elsőfokú Bíróságot.

25 Ezért a fellebbezést, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani abban a részében, amely a megtámadott ítélet megsemmisítését azért kéri, mert az a T-150/03. sz. és a T-405/03. sz. ügyben elutasította a keresetet.

A T-110/03. sz. ügyre vonatkozó fellebbezésről

Az EK 220., EK 225. és EK 230. cikk, valamint a védelemhez való jog, a tisztességes eljáráshoz való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésére alapozott, első jogalapról

– A fellebbező érvelése

26 Az első jogalap első részével a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság – kimondva a megtámadott ítélet 46. és 47. pontjában, hogy a Tanács korlátlan mérlegelési jogkörrel rendelkezik a dokumentumokhoz való hozzáférést az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában írt közérdekkel összefüggő kivétel alapján történő megtagadására, és hogy az e mérlegelési jogkör felett gyakorolt felülvizsgálat az eljárási és indokolási szabályok betartásának, a tények materiális pontosságának, valamint a nyilvánvaló mérlegelési hiba és a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára korlátozódik – jogellenesen korlátozta a jogszerűség teljes felülvizsgálatának az EK 230. cikk alapján az Elsőfokú Bíróságot terhelő terjedelmét. Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 67. cikkének 3. §-a lehetővé teszi, hogy az Elsőfokú Bíróság olyan dokumentum tartalmára alapozza a felülvizsgálatot, amelyhez a hozzáférést megtagadták, ami szintén megerősíti, hogy az Elsőfokú Bíróság az intézmények dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférés ügyében hozott intézményi határozatok jogszerűsége felett teljes körű felülvizsgálatot köteles gyakorolni.

27 A fellebbező másodlagosan előadja, hogy a jogszerűség feletti teljes felülvizsgálatot indokolják az ügy különös vonásai is, mert az ügy különbözik a fent hivatkozott Hautala kontra Tanács ügytől, amelyre a megtámadott ítélet 46. és 47. pontja utal. Egyrészt a kért dokumentumok és az első megtagadó határozat teljes egészükben az EK-Szerződés hatálya alá tartoznak, nem pedig az EU-Szerződés V. címében szabályozott közös kül- és biztonságpolitika keretébe. Másrészt e dokumentumok nem belső használatra szolgálnak, hanem a jogalkotási eljárás alapanyagát képezik, így hozzájuk szélesebb hozzáférést kell biztosítani. Harmadrészt a fellebbező

törvényes érdeke, hogy hozzáférjen e dokumentumokhoz, amelyek rá vonatkoznak, és a vitatott listára való felvételét eredményezték.

28 Az Elsőfokú Bíróság kétszeresen tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 52. pontjában akként határozott, hogy a kérelmezőnek az őt személyesen érintő dokumentumhoz való hozzáférés iránti különös érdeke az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kötelező kivételek alkalmazási körében nem vehető figyelembe.

29 Egyfelől az Elsőfokú Bíróság nem végezte el a felülvizsgálatot az EJEE 6. cikke (3) bekezdésének a) pontja tekintetében, amely szerint „[m]inden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van – legalább – arra, hogy [...] a legrövidebb időn belül tájékoztassák [...] a legrészletesebb módon az ellene felhozott vád természetéről és indokairól", noha a fellebbező a vitatott listára történt felvétele miatt e rendelkezés hatálya alá tartozott. Másfelől az Elsőfokú Bíróság, mivel nem vett tudomást a fellebbező különös érdekéről, megsértette azt a szabályt, miszerint a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet elbíráló határozatot az adott ügy egyedi körülményeinek vizsgálatát követően kell meghozni.

30 Az első jogalap második részével a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság, mivel tartózkodott az első megtagadó határozat jogszerűségének az EJEE 6. cikke (3) bekezdésének a) pontja alapján történő vizsgálatától és az erre vonatkozó érvek megválaszolásától, megsértette a védelemhez való jogot és a tisztességes eljárás biztosításának elvét.

31 Az első jogalap harmadik részével a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság, mivel korlátozta a jogszerűség felülvizsgálatának terjedelmét, és nem adott helyt az e 6. cikk (3) bekezdésének a) pontjában szereplő elv megsértésére vonatkozó érvnek, megsértette a hatékony bírósági felülvizsgálathoz való jogot is, amelyet a fellebbező az EJEE 13. cikkéből vezet le.

– A Bíróság álláspontja

32 Az első jogalap első részét illetően a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a jogszerűség közösségi bíróságok által az EK 230. cikk alapján gyakorolt felülvizsgálatának terjedelme az érintett tárgykörtől függően különböző lehet.

33 Az arányosság elve tiszteletben tartásának bírósági felülvizsgálatát tekintve a Bíróság kimondta: széles körű mérlegelési mozgásteret kell elismerni a közösségi jogalkotó részére olyan tárgykörben, amely a jogalkotó részéről politikai, gazdasági, társadalmi döntéseket és összetett mérlegelést igényel. Következésképpen az e tárgykörben elfogadott intézkedés jogszerűségét csak annak a hatáskörrel rendelkező intézmény által követni kívánt cél elérésére nyilvánvalóan alkalmatlan volta érintheti (lásd többek között a C-344/04. sz., IATA és ELFAA ügyben 2006. január 10-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-403. o.] 80. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

34 A fellebbező által előadottakkal ellentétben az Elsőfokú Bíróság a felidézett ítélkezési gyakorlat alapján a dokumentumhoz való nyilvános hozzáférést az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában írt, a közérdekkel kapcsolatos kivételek alapján megtagadó tanácsi határozat bírósági felülvizsgálatának terjedelméről a megtámadott ítélet 46. pontjában helyesen határozott úgy, hogy a Tanács részére széles mérlegelési mozgásteret kell elismerni annak meghatározásában, sértheti-e a közérdeket az e kivételekkel érintett tárgykörökbe tartozó dokumentum hozzáférhetővé tétele. Szintén helyesen határozott a megtámadott ítélet 47. pontjában akként az Elsőfokú Bíróság, hogy ilyen határozat jogszerűségének közösségi bíróság általi felülvizsgálata az eljárási és indokolási szabályok betartásának, a tények materiális pontosságának, valamint a nyilvánvaló mérlegelési hiba és a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára korlátozódik.

35 Egyrészt el kell ismerni, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában védett érdekek különösen érzékeny és alapvető volta együtt azzal, hogy az intézménynek e rendelkezés alapján kötelezően meg kell tagadnia a hozzáférést, ha a dokumentum hozzáférhetővé tétele sértené ezeket az érdekeket, az intézmény által meghozandó határozatot különleges óvatosságot igénylően összetetté és kényessé teszi. Az ilyen határozat meghozatalához ezért mérlegelési jogkör szükséges.

36 Másrészt megállapítandó, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában írt szempontok igen általánosak, a hozzáférés megtagadásának alapja, mint e rendelkezésből kitűnik, ha a hozzáférhetővé tétel „sértené" a közérdek védelmét többek között a „közbiztonság" vagy a „nemzetközi kapcsolatok" tekintetében.

37 E tekintetben e rendelet elfogadásának előkészítő anyagaiból kitűnik, hogy nem fogadták el azokat a javaslatokat, amelyek az e rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában írt kivételek hatályának pontosabb meghatározására irányultak, és kétségtelenül az intézmény mérlegelése bírósági felülvizsgálata terjedelmének növelését tették volna lehetővé.

38 Igaz ez többek között az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet 2000. június 27-i javaslatában (HL C 177., 70. o.) szereplő pontosításra, amely e kivételek hatályát az említett érdekek „jelentős sérelme" esetére korlátozta volna. Ugyanez a helyzet e javaslat harmincadik módosításával is, amelyet az Európai Parlament bel- és igazságügyi és állampolgári jogi bizottságának jelentésében (A5-0318/2000) szereplő jogalkotási javaslat tartalmaz, amely e 4. cikk újrafogalmazását javasolja akként, hogy a hozzáférhetővé tételt akkor kell megtagadni, ha a dokumentum hozzáférhetővé tétele „érzékenyen" veszélyeztetné a közbiztonságot

vagy az Unió nemzetközi kapcsolataival kapcsolatos valamely „létfontosságú érdekét".

39 Harmadrészt, mint azt a Tanács helyesen előadta, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 67. cikkének 3. §-a nem teszi kétségessé a megtámadott ítélet 46. és 47. pontjában kimondott elveket. Az eljárási szabályzat II. címe 3. fejezetének a bizonyításfelvételről szóló 2. szakaszában található rendelkezés a harmadik bekezdésében annak előírására szorítkozik, hogy „[h]a egy iratba való betekintés megtagadásának jogszerűségére vonatkozó kereset kapcsán olyan iratot nyújtanak be az Elsőfokú Bíróságnak, amelybe az egyik közösségi intézmény megtagadta a betekintést, akkor ezt az iratot nem küldik meg a többi félnek". E rendelkezés mindenekelőtt arra szolgál, hogy az Elsőfokú Bíróság érdemi határozatának meghozataláig fenntartsa az intézmény hozzáférést megtagadó határozatának hatályát, mivel éppen a hozzáférés megtagadása az eljárás alapjául szolgáló jogvita tárgya. Azonban ez az eljárásjogi rendelkezés – amely azt igazolja, hogy az Elsőfokú Bíróságnak adott esetben szüksége lehet olyan dokumentum megismerésére, amelyhez a nyilvános hozzáférést megtagadták – nem lehet releváns az EK-Szerződés értelmében a közösségi bíróság feladatát képező bírósági felülvizsgálat terjedelmének meghatározásánál.

40 Negyedrészt, a fellebbezőnek a jelen ügy állítólagos, a jelen ítélet 27. pontjában leírt különös vonásain alapuló érveléséről szólva megállapítandó, hogy e különös vonások nem befolyásolják az Elsőfokú Bíróság által végzendő felülvizsgálat terjedelmét.

41 Ami egyrészt a fellebbezőnek azt az állítását illeti, miszerint a kért dokumentumok jogalkotási aktus elfogadásának előzményei, megállapítandó, hogy ez az állítás, ha igaz lenne, sem lehetne hatással annak a kérdésnek az eldöntésére, hogy sérti-e a az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontját e dokumentumok hozzáférhetővé tétele, így annak a kérdésnek az eldöntésére sem, hogy elutasítandó-e az ilyen dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem. E tekintetben

ugyanis megállapítandó többek között, hogy noha e rendelet 12. cikkének (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a tagállamokban vagy a tagállamok számára jogi kötőerővel rendelkező jogi aktus elfogadására irányuló eljárás folyamán keletkezett vagy kapott dokumentumok közvetlenül nyilvánosságra hozandók, ám ez csak a 4. és a 9. cikkre figyelemmel történhet.

42 Másrészt a fellebbező azon alapuló érvét illetően, hogy a kért dokumentumok és az első megtagadó határozat teljes egészükben az EK-Szerződés hatálya alá tartoznak, nem pedig a közös kül- és biztonságpolitika területére, elegendő annyit megállapítani, hogy ez a jelen ügyben nem bizonyított. Mint azt a Tanács hangsúlyozta, a fellebbezőt a vitatott listára felvevő 2002/848 határozat ugyanis szorosan kötődik a terrorizmus leküzdésére vonatkozó különleges intézkedések alkalmazásáról szóló 2001/931/KKBP közös álláspont naprakésszé tételéről és a 2002/462/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. október 28-i 2002/847/KKBP tanácsi közös állásponthoz (HL L 295., 1. o.).

43 Harmadrészt a fellebbezőnek a közölni kért dokumentumok megismerése iránti különös érdekét illetően hangsúlyozandó, mint azt ítéletének 50. pontjában az Elsőfokú Bíróság helyesen meg is állapította, hogy az 1049/2001 rendelet célja a hozzáférés biztosítása mindenki számára minden nyilvános dokumentumhoz, nem pedig valamely személy valamely dokumentumhoz való hozzáférés iránti különös érdeke védelmének szabályozása.

44 Kitűnik ez többek között e rendelet 2. cikkének (1) bekezdéséből, 6. cikkének (1) bekezdéséből és 12. cikkének (1) bekezdéséből, valamint címéből, és negyedik, illetve tizenegyedik preambulumbekezdéséből. E rendelkezések közül az elsőként említett ugyanis minden uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy részére különbségtétel nélkül biztosítja a hozzáférés jogát, a másodikként említett pedig kimondja, hogy a kérelmező nem köteles indokolni a kérelmét. E rendelet 12. cikkének (1) bekezdése

előírja, hogy az intézmények, amennyiben lehetséges, a dokumentumokat elektronikus formában vagy nyilvántartáson keresztül, „közvetlenül" hozzák nyilvánosságra. Az 1049/2001 rendelet címe, valamint negyedik és tizenegyedik preambulumbekezdése azt hangsúlyozza, hogy a rendelet célja az intézmények dokumentumainak hozzáférhetővé tétele a „nyilvánosság" számára.

45 Az 1049/2001 rendelet elfogadásának előkészítő anyagaiból kitűnik, hogy megvizsgálták, kiterjesszék-e a rendelet célját akként, hogy valamely személy hivatkozhasson egyes különös érdekeire is valamely dokumentumhoz való hozzáférés érdekében. Ezért javasolta az Európai Parlament állampolgári jogi, bel- és igazságügyi bizottságának jelentésében (A5-0318/2000) tett jogalkotási javaslatban szereplő harmincegyedik módosításban, hogy egészítsék ki a Bizottság jelen ítélet 38. pontjában említett javaslatát a 4. cikk (1a) bekezdésével, miszerint „[a] dokumentum hozzáférhetővé tételével kapcsolatos közérdek vizsgálatakor az intézmény figyelembe veszi a petíció benyújtója, a panaszos, illetve a jogokkal, érdekekkel vagy kötelezettségekkel rendelkező egyéb érdekelt által hivatkozott érdeket is". Ugyanígy az ugyanezen jelentésben szereplő, az Európai Parlament petíciós bizottságának véleményében javasolt hetedik kiegészítés azt javasolta, egészítsék ki e javaslat 1. cikkét annak kimondásával, hogy „[a] petíció benyújtója, a panaszos, illetve minden olyan természetes vagy jogi személy, akinek jogát, érdekét vagy kötelezettségét az ügy érinti (ügyfél), e rendelet szabályai és az intézmények által elfogadandó rendelkezések szerint jogosult hozzáférni az olyan, a nyilvánosság számára nem hozzáférhető dokumentumhoz is, amely az ügyére befolyással lehet". Meg kell állapítani, hogy az 1049/2001 rendelet rendelkezései az így megfogalmazott javaslatok egyikét sem tartalmazzák.

46 Emellett kitűnik e rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjából, hogy a hozzáférési jog alól e rendelkezésben előírt kivételek esetében az intézmény köteles a hozzáférést megtagadni, ha a dokumentum hozzáférhetővé tétele sértheti az e rendelkezéssel védett érdekeket, és hogy ilyen esetben – eltérően többek között az e cikk (2) bekezdésében előírtaktól – nincs mód más érdekekből adódó követelmények mérlegelésére az ezen érdekek védelmével kapcsolatos követelményekkel szemben.

47 Az eddigi megfontolásokból az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 52. pontjában helyesen mondta ki, hogy nem veheti figyelembe a kérelmezőnek az őt személyesen érintő dokumentumhoz való hozzáférés iránti különös érdekét az az intézmény, amelynek arról kell határoznia, hogy e dokumentumok hozzáférhetővé tétele sértené-e az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában védett érdekeket; ilyen esetben ezen intézménynek a kért hozzáférést meg kell tagadnia.

48 Még ha el is fogadnánk, hogy a fellebbező, mint állítja, jogosult arra, hogy részletesen tájékoztassák az ellene a vitatott listára történt felvétele formájában felhozott vád természetéről és indokairól, és hogy e jog a Tanács birtokában lévő dokumentumokhoz való hozzáférést is magában foglalja, megállapítandó, mint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 52–55. pontjában helyesen ki is mondta, hogy ez a jog nem a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés 1049/2001 rendeletben szabályozott különös eszközei útján gyakorolható.

49 Az eddigiekre tekintettel az első jogalap első része megalapozatlan.

50 Ugyanez a helyzet az első jogalap második részével, amely a védelemhez való jog állítólagos megsértésén alapul, azzal az indokkal, hogy az Elsőfokú Bíróság nem válaszolt a fellebbezőnek az ellene felhozott vád természetéről és indokairól való részletes tájékoztatáshoz való jogának megsértésére alapozott érvére. E tekintetben elegendő annak megállapítása, hogy ezt az érvet – mint az a jelen ítélet 48. pontjából kitűnik – az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 52–55. pontjában igenis megvizsgálta és elutasította.

51 Az első jogalap harmadik részében a fellebbező az ellene a vitatott listára történt felvétele formájában felhozott vád természetéről és indokairól való részletes tájékoztatáshoz való jogának megsértése elleni hatékony bírósági jogorvoslathoz való jogának állítólagos megsértésére hivatkozik.

52 E tekintetben, mint azt a jelen ítélet 48. pontja tartalmazza, megállapítandó, hogy e jog, még ha létezését el is fogadnánk, nem a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés 1049/2001 rendeletben szabályozott különös eszközei útján gyakorolható. Ebből az következik, hogy e jog esetleges megsértése nem az e rendelet alapján meghozott megtagadó határozat következménye, és nem is vezethet az ilyen határozat megsemmisítése iránti kereset kedvező elbírálásához. Következésképpen az első jogalap harmadik része is megalapozatlan.

53 Az eddigiekből az következik, hogy a fellebbező által a fellebbezés alátámasztásául előadott első jogalap mindhárom részében megalapozatlan, így egészében elutasítandó.

A dokumentumokhoz való hozzáférés iránti jognak az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontja első francia bekezdésének hibás értelmezése és ugyanezen cikk (6) bekezdésének helytelen alkalmazása miatti megsértésére alapozott, második jogalapról

– A fellebbező érvelése

54 A második jogalap első részében a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság helytelenül alkalmazta az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első francia bekezdésében írt, a közbiztonsághoz fűződő közérdek védelmén alapuló kivételt, megsértve ezzel a fellebbező dokumentumokhoz való hozzáférés iránti jogát.

55 Az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 77–81. pontjában előadott okfejtés, miszerint a hatóságok birtokában lévő, terrorizmussal gyanúsított személyekre vonatkozó minden adat meghatározásánál fogva titkos, ellentétes a szabály alóli kivételek megszorító értelmezésének követelményével, és hatástalanítja az átláthatóság elvét.

56 A második jogalap második részében a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság helytelenül alkalmazta az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának harmadik francia bekezdésében írt, a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdek védelmén alapuló kivételt.

57 Egyrészt az Elsőfokú Bíróság által e tekintetben a megtámadott ítélet 79. pontjában adott értelmezés szintén ellentétes a kivételek megszorító értelmezésének elvével.

58 Másrészt az Elsőfokú Bíróság, abból a hibás előfeltételezésből kiindulva, hogy a kérdéses dokumentumok harmadik államoktól származnak, pedig azok valójában tagállamoktól származnak, a megtámadott ítélet 80. és 81. pontjában hibásan értelmezi a „nemzetközi kapcsolatok" fogalmát, alkalmazva azt a tagállamok által a Tanácsnak átadott adatokra is, noha e fogalom kizárólag az Unió és harmadik államok kapcsolatait jelenti.

59 Harmadrészt az Elsőfokú Bíróság azon megállapítása hibás, miszerint a kért dokumentumok hozzáférhetővé tételének mellőzését az indokolja, hogy az Unió és harmadik államok közötti együttműködés titkos, mivel közismert, hogy a Fülöp-szigeteki Köztársasággal ilyen együttműködés áll fenn.

60 A fellebbező a második jogalap harmadik részében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor akként határozott, hogy a Tanács jogosult volt megtagadni a számára dokumentumokat szolgáltató harmadik államok kilétének közlését, noha a fellebbező kérelme és az első megtagadó határozat egyértelműen tagállamok kilétére vonatkozik. Ezzel az Elsőfokú Bíróság megszegte az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (6) bekezdését, mivel elmulasztotta a részleges hozzáférés fellebbezővel szembeni megtagadásának vizsgálatát és szankcionálását.

– A Bíróság álláspontja

61 Mint az az 1049/2001 rendeletnek a többek között ugyanezen rendelet negyedik preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkéből kitűnik, e cikk a lehető legszélesebb hatályt kívánja biztosítani az intézmények birtokában lévő dokumentumokhoz való hozzáférés iránti jognak.

62 Azonban az is kitűnik e rendeletből, mégpedig többek között tizenegyedik preambulumbekezdéséből és e tekintetben kivételek rendszerét felállító 4. cikkéből, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti jognak vannak a köz-, illetve a magánérdek indokain alapuló korlátai.

63 Az ilyen kivételeket, mivel eltérnek a dokumentumokhoz való lehető legszélesebb körű nyilvános hozzáférés elvétől, megszorítóan kell értelmezni és alkalmazni, mint arra a fellebbező helyesen emlékeztet (lásd ilyen értelemben a fent hivatkozott Hollandia és van der Wal ügyben hozott ítélet 27. pontját).

64 E tekintetben azonban emlékeztetni kell arra is, hogy amint az a jelen ítélet 34. pontjából kitűnik, a megszorító értelmezés elvével nem ellentétes, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első francia bekezdésében írt,

a közérdekkel kapcsolatos kivételek esetén a Tanács széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak meghatározására, sértheti-e valamely dokumentum hozzáférhetővé tétele az e rendelkezéssel védett érdekeket. A fellebbezés első jogalapjának vizsgálatánál kifejtett okok miatt a valamely dokumentumhoz való hozzáférést e kivételek egyike alapján megtagadó tanácsi határozat jogszerűségének az Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálata az eljárási és indokolási szabályok betartásának, a tények materiális pontosságának, valamint a nyilvánvaló mérlegelési hiba és a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára korlátozódik.

65 E bevezető megfontolásokat fenntartva a második jogalap első részéről megállapítható, hogy a fellebbező állításával ellentétben az Elsőfokú Bíróság, amint a Tanács helyesen előadta, a megtámadott ítélet 77. és 78. pontjában nem értelmezte tévesen a jogot.

66 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 77. pontjában akként vélekedett, hogy könnyen hihető: a terrorizmussal gyanúsított személyekről vagy szervezetekről a hatóságok birtokában lévő és az 1049/2001 rendelet 9. cikke értelmében minősített dokumentumnak minősülő dokumentumok nem tehetők hozzáférhetővé, mert különben sérülne a terrorizmus elleni operatív küzdelem hatékonysága és a közbiztonság védelme, és az Elsőfokú Bíróság ebből ugyanezen ítélet 78. pontjában helyesen következtetett arra, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor azzal az indokkal tagadta meg a hozzáférést a kért dokumentumokhoz, hogy azok hozzáférhetővé tétele sértené a közbiztonsághoz fűződő közérdeket.

67 A második jogalap – az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának harmadik francia bekezdésében írt, a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdek védelmén alapuló kivétel helytelen alkalmazását állító – második részéről szólva a fellebbező által e jogalap e részében előadott egyéb érvek vizsgálata nélkül először is el kell ismerni, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéletében elferdítette a tényeket, amikor arra alapította okfejtését, hogy a dokumentumokat harmadik államok adták át a

Tanácsnak, noha az ügyiratokból kitűnik, amit egyébként a Tanács is elismer, hogy e dokumentumok a tagállamoktól származnak.

68 Nyilvánvaló továbbá, hogy a jelen ügyben a tények elferdítése nagyrészt érvénytelenné teszi a megtámadott ítélet 79–81. pontjában kifejtett gondolatmenetet, amelynek végén az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 82. pontjában azt a következtetést vonja le, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor úgy vélte, hogy a kért dokumentum hozzáférhetővé tétele sértheti a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdeket.

69 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a tények ilyen elferdítésére a fellebbezési eljárásban hivatkozni lehet, és az kiválthatja az ilyen hibában szenvedő ítélet hatályon kívül helyezését.

70 A jelen ügyben azonban, mint az a jelen ítélet 65. és 66. pontjából is kitűnik, megállapítandó, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen határozott akként, hogy az első megtagadó határozatot érvényesen alapították az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első francia bekezdésében írt, a közbiztonsághoz fűződő közérdekre.

71 Megállapítandó, hogy e következtetés még akkor sem vezethetett volna az első megtagadó határozat Elsőfokú Bíróság általi megsemmisítéséhez, ha az Elsőfokú Bíróság nem ferdítette volna el a tényeket a jelen ítélet 67. pontjában leírt mértékben, és ebben az esetben arra a következtetésre jutott volna, hogy a Tanács helytelenül vette alapul a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdekből eredő kivételt, mivel az első megtagadó határozat a közbiztonsághoz fűződő közérdekből eredő kivétel tekintetében megalapozott volt.

72 Az eddigiekre figyelemmel megállapítható, hogy a tények megtámadott ítéletben történt elferdítése nem érinti a megtámadott ítélet rendelkező részét, ezért annak emiatti hatályon kívül helyezésére nincs mód (lásd ilyen értelemben a C-442/03. P. és C-471/03. P. sz., P & O Europan Ferries (Vizcaya) és Diputación Foral de Vizcaya kontra Bizottság ügyben 2006. június 1-jén hozott ítélet [EBHT 2006., I-4845. o.] 133. és 134. pontját).

73 A fellebbező a második jogalap harmadik részével azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a harmadik államok és a tagállamok összekeverésével is elferdítette a tényeket. Azt állítja, hogy e zavar miatt tartózkodott az Elsőfokú Bíróság a Tanácsnak dokumentumot szolgáltató államok kilétét illetően a részleges hozzáférés első megtagadó határozattal történt megtagadásának szankcionálásától.

74 E tekintetben elegendő annyit megállapítani, hogy e zavar a fellebbező által állítottakkal ellentétben egyáltalán nem érintette az Elsőfokú Bíróságot a megtámadott ítélet 99. pontjában annak kimondására vezető okfejtést, hogy a Tanács helyesen tagadta meg a kérdéses dokumentumok kibocsátó állama kilétének közlését.

75 Mint az a megtámadott ítélet 95–97. pontjából kitűnik, az Elsőfokú Bíróság okfejtését e tekintetben arra alapozta, hogy amint azt az 1049/2001 rendelet 9. cikkének a Tanács által az első megtagadó határozatban hivatkozott (3) bekezdéséből kitűnik, minősített dokumentum csak a kibocsátó hozzájárulásával tehető hozzáférhetővé, mely hozzájárulás a jelen ügyben hiányzott. Márpedig mint azt a főtanácsnok indítványának 58. és 59. pontjában megállapította, e 9. cikk (3) bekezdését egyformán kell alkalmazni, ha a dokumentum kibocsátója tagállam, és ha harmadik állam.

76 Az eddigiekből az következik, hogy a fellebbező által a fellebbezés alátámasztásául előadott második jogalap egyetlen részében sem megalapozott, így egészében elutasítandó.

Az indokolási kötelezettség megszegésére alapozott, harmadik jogalapról

– A fellebbező érvelése

77 A fellebbező először is előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság, mint az a megtámadott ítélet 62. és 65. pontjából kitűnik, a kérdéses dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadásának igazolásául a Tanács által felhozott mindkét kivétel tekintetében helytelenül elégedett meg az első megtagadó határozat igen rövid és sablonos indokolásával, ezen ítélet 77., 80. és 81. pontjában kiegészítve azt a saját indokaival.

78 Az Elsőfokú Bíróság, mint ez a megtámadott ítélet 63. pontjából kitűnik, a részleges hozzáférés megtagadásánál is megelégedett a szokásos kikötések formáját öltő, az EK 253. cikket sértő indokolással.

79 Végül a kérdéses adatokat közlő államok kilétének hozzáférhetővé tétele vonatkozásában a tagállamok és a harmadik államok Elsőfokú Bíróság általi összekeverése azon indokolás Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálatának teljes hiányát eredményezte, mely indokolás szerint az érintett államok kilétének hozzáférhetővé tétele veszélyezteti a közbiztonsághoz, illetve a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdeket; a felülvizsgálat e hiánya az EK 253. és az EK 230. cikket is sérti.

– A Bíróság álláspontja

80 Mint az az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, az EK 253. cikk által megkövetelt indokolást az adott ügy természetéhez kell igazítani, valamint világosan és

kétértelműségtől mentesen kell megfogalmazni a jogi aktust kiadó intézmény érvelését, hogy az az érdekeltek számára a meghozott intézkedés indokait megismerhetővé, a hatáskörrel rendelkező bíróság számára pedig a felülvizsgálati jogkört gyakorolhatóvá tegye. Az indokolás követelményét az ügy körülményeire, így többek között a jogi aktus tartalmára, az előadott indokok jellegére és a címzettek, illetve a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett más személyek magyarázathoz jutás iránti érdekére figyelemmel kell értékelni. Nem követelmény az indokolással szemben, hogy a releváns tény- és jogkérdések minden részletére kitérjen, amennyiben nem csupán szövege, hanem egyben kontextusa, valamint a tárgyra vonatkozó jogszabályok összessége alapján eldönthető a kérdés, hogy az indokolás megfelel-e az EK 253. cikk követelményeinek (lásd többek között a fent hivatkozott Interporc kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 55. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

81 A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság helyesen alkalmazta ezeket az elveket, és nem értelmezte tévesen a jogot, amikor akként vélekedett, hogy bármily rövid legyen is az első megtagadó határozat indokolása a kért dokumentumokhoz való mind teljes, mind részleges hozzáférés tekintetében, az megfelel az ügy összefüggéseinek, és elegendő ahhoz, hogy a fellebbező értékelhesse a hozzáférés megtagadásának indokait, illetve ahhoz, hogy az Elsőfokú Bíróság elvégezhesse feladatát, a jogszerűség felülvizsgálatát.

82 Mint azt ugyanis az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 62. és 63. pontjában helyesen kimondta, és a Tanács a Bíróság előtt előadta, e rövidséget többek között annak szükségessége indokolja, hogy ne sértsék meg a hozzáféréshez való jog alóli, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első és harmadik francia bekezdésében írt kivételekkel védett érzékeny érdekeket a pontosan e rendelkezések által megvédeni kívánt adatok felfedésével.

83 Az intézmények számára az e kivételekkel védett érdekeket közvetetten sértő adatok feltüntetésétől való tartózkodás szükségességét az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (4) bekezdése és 11. cikkének (2) bekezdése emeli ki. E rendelkezések közül az elsőként említett kimondja: az intézménynek a minősített dokumentumhoz való hozzáférést megtagadó határozatát olyan módon kell megindokolnia, hogy az

indokolás ne sértsen az 1049/2001 rendelet 4. cikke alapján védelemben részesített érdeket. E rendelkezések közül a másodikként említett többek között előírja: amennyiben az intézmény nyilvántartásában szereplő dokumentumra hivatkozás történik, a hivatkozást oly módon kell megszerkeszteni, hogy ne sértse az e 4. cikkben szereplő érdekek védelmét.

84 Ezen okfejtést nem érinti, hogy az Elsőfokú Bíróság a jogvita érdemi vizsgálatakor – a megtámadott ítélet 77., 80. és 81. pontjában, mint erre a fellebbező utal – olyan adatokat említ, amelyek nem szerepelnek kifejezetten az első megtagadó határozat indokolásában.

85 Az első megtagadó határozat azon részének indokolása tekintetében, amely a Tanács részére dokumentumot szolgáltató államok kilétének közlését tagadja meg, megállapítandó, hogy nem érinti az Elsőfokú Bíróság okfejtését az, hogy e bíróság a megtámadott ítélet 64. és 65. pontjában összekeverte a tagállamokat a harmadik államokkal annak mérlegelése során, hogy eleget tesz-e ezen indokolás az EK 253. cikk követelményeinek, mely mérlegelés következtében az Elsőfokú Bíróság e rendelkezés megsértésének hiányát állapította meg.

86 Az Elsőfokú Bíróság ugyanis e tekintetben e 64. pontban utalt arra, hogy az első megtagadó határozat indokolása feltünteti egyrészt, hogy az érintett dokumentumok az 1049/2001 rendelet 9. cikke értelmében vett minősített dokumentumok, másrészt hogy az e dokumentumokat kibocsátó hatóságok e cikk (3) bekezdésének megfelelően nem járultak hozzá a kért adatok hozzáférhetővé tételéhez. Márpedig nyilvánvaló, hogy e tekintetben az érintett hatóságok kiléte, illetve többek között az, hogy tagállami vagy harmadik állami hatóságokról van-e szó, közömbös.

87 Az eddigiekből az következik, hogy a fellebbező által a fellebbezés alátámasztásául előadott harmadik jogalap nem megalapozott, így elutasítandó.

Az ártatlanság vélelme és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértését állító, negyedik jogalapról

– A fellebbező érvelése

88 A fellebbező álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság önkényesen korlátozta a kereset terjedelmét, és így megsértette az ártatlanság vélelmét.

89 Szemben azzal, amit az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 50–56. pontjában sugall, a fellebbező képviselőjének a tárgyaláson tett azon nyilatkozata, miszerint a fellebbező kizárólag a rá vonatkozó dokumentumokhoz kér hozzáférést, semmiképpen nem tekinthető úgy, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmének célja csupán az lett volna, hogy a folyamatban lévő T-47/03. sz. ügyben élhessen a védelemhez való jogával.

90 A fellebbező előadja: kérelme arra irányult, hogy a nyilvánosság is és ő maga is hozzáférhessen a vitatott listára történt felvételét indokoló dokumentumokhoz. Csak e hozzáférés orvosolhatja hatékonyan az ártatlanság vélelmének a fellebbező sérelmére azáltal elkövetett megsértését, hogy felvették e listára, és e listát közzétették; e hozzáférés nyilvános választ és vitát tenne lehetővé úgy általános kérdésekről, mint az állítólagosan a fellebbezőt terhelő bizonyítékokról.

91 Ezzel szemben e dokumentumokhoz a T-47/03. sz. ügyben való hozzáférés, amire az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 55. pontjában utal, nem nyújtana a fellebbező számára a bírói jogvédelemhez való, az EJEE 13. cikkében írt jogot, amely mindenkit megillet, akinek az ezen egyezményben biztosított jogát vagy szabadságát megsértették.

– A Bíróság álláspontja

92 A fellebbező által fellebbezése alátámasztásául előadott negyedik jogalap lényegében az ártatlanság vélelmének a fellebbező vitatott listára való felvételével és e lista közzétételével megvalósult megsértését, valamint azt állítja, hogy e sérelem indokolja a kért dokumentumokhoz való hozzáférést, mivel e dokumentumok hozzáférhetővé tétele és a róluk kialakuló nyilvános vita e sérelem orvoslásának egyetlen hatékony eszköze.

93 E tekintetben megállapítandó, hogy e jogalap, noha állítólagosan téves mérlegelést ró fel az Elsőfokú Bíróságnak, valójában alapból vitatja az első megtagadó határozat jogszerűségét azzal az indokkal, hogy az nem tette nyilvánossá a kérdéses dokumentumokat, és hogy ekként megfosztotta a fellebbezőt attól a hatékony jogorvoslattól, amihez folyamodhatott volna amiatt, hogy az ártatlanság vélelméhez való jogát megsértették.

94 Márpedig ilyen jogalapot az Elsőfokú Bíróság előtt a megsemmisítés iránti kereset alátámasztására nem adtak elő, így az a jogvita tárgyát kiterjesztő új jogalapnak minősül, amely első alkalommal a fellebbezési eljárásban már nem adható elő.

95 Ha ugyanis valamely félnek megengednénk, hogy először a Bíróság előtt hozzon fel olyan jogalapot, amelyet az Elsőfokú Bíróságnál nem terjesztett elő, az azt jelentené, hogy az Elsőfokú Bíróság által eldöntött jogvitán túlterjedő jogvitával fordulhatna a Bírósághoz, amelynek hatásköre a fellebbezési eljárásban korlátozott. A fellebbezési eljárás keretében a Bíróság hatásköre az első fokon megtárgyalt jogalapokról hozott

jogi döntés megítélésére korlátozódik (lásd többek között a C-136/92. P. sz., Bizottság kontra Brazzelli Lualdi ügyben 1994. június 1-jén hozott ítélet [EBHT 1994., I-1981. o.] 59. pontját, a C-266/97. P. sz., VBA kontra VGB és társai ügyben 2000. március 30-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-2135. o.] 79. pontját, a C-456/01. P. és C-457/01. P. sz., Henkel kontra OHIM ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5089. o.] 50. pontját és a C-167/04. P. sz., JCB Service kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8935. o.] 114. pontját).

96 Ebből az következik, hogy a fellebbező által a fellebbezés alátámasztásául előadott negyedik jogalap elutasítandó mint elfogadhatatlan.

A dokumentumokhoz való hozzáférés iránti jog 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének és 9. cikke (3) bekezdésének téves értelmezésével történt megsértését állító, ötödik jogalapról

– A fellebbező érvelése

97 A fellebbező az ötödik jogalap első részében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság téves jogértelmezéssel vélekedett úgy a megtámadott ítélet 64. és 96. pontjában, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése és 9. cikkének (3) bekezdése lehetővé teszi, hogy nem csupán a tagállamoktól származó dokumentumok tartalmának közlését tagadják meg a tagállam egyet nem értése esetén, de e tagállam kilétének közlését is, noha ez utóbbi adat nem minősül e rendelkezések értelmében dokumentumnak.

98 Emellett, mivel nem állapítható meg az érintett dokumentumokat birtokló tagállam kiléte, e rendelkezéseknek az Elsőfokú Bíróság általi ezen értelmezése megfosztja

értelmétől az érintett azon jogát, hogy a nemzeti hatóságokhoz fordulva a nemzeti jog alapján kíséreljen meg hozzáférést kapni e dokumentumokhoz, vagy legalábbis aránytalanul sértve arra kényszeríti az érintettet, hogy minden olyan tagállamban eljárást indítson, amely a dokumentumokat birtokolhatja.

99 Az ötödik jogalap második részében a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem válaszolt érvére, miszerint a Tanács nem adta meg annak okait, miért sérthetné a közbiztonsághoz vagy a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdeket az érintett tagállamok kilétének hozzáférhetővé tétele.

– A Bíróság álláspontja

100 Az ötödik jogalap első részéről szólva először is meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt, mint ez a megtámadott ítélet 97. és 98. pontjából kitűnik, nem vitatták, az Elsőfokú Bíróság bizonyítottnak tartotta, és a fellebbezés sem vitatta, hogy egyrészt az első megtagadó határozattal érintett dokumentumok az 1049/2001 rendelet 9. cikkének hatálya alá tartozó minősített dokumentumok, másrészt pedig e dokumentumok kibocsátási tagállama kiléte közlésének megtagadása e cikk (3) bekezdésén alapul, tekintettel arra, hogy az érintett államok nem járultak hozzá ezen adat hozzáférhetővé tételéhez.

101 Márpedig, figyelemmel a minősített dokumentumok különös jellegére az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése rögzíti: ilyen dokumentum csak a kibocsátó hozzájárulásával vehető fel a nyilvántartásba, illetőleg adható ki. Mint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 95. pontjában helyesen mondta ki, e rendelkezésből az tűnik ki, hogy a minősített dokumentumot kibocsátó hatóság jogosult megtiltani

nem csupán a dokumentum tartalmának hozzáférhetővé tételét, de akár létezésének felfedését is.

102 E hatóság tehát joggal várhatja el akár a dokumentum létezésének a titokban tartását is, és e tekintetben, mint a Tanács a Bíróság előtt előadta, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 96. pontjában helyesen határozott akként, hogy e hatóságnak a saját kiléte felfedését is jogában áll megtiltania, ha e dokumentum léte ismertté válik.

103 Ennek a következtetésnek, mely tehát az 1049/2001 rendelet 9. cikke (3) bekezdésének szövegéből adódik, az e cikk (1) bekezdésében meghatározott dokumentumok különös jellege a magyarázata; e dokumentumok különlegesen érzékeny tartalma, mint az e rendelet kilencedik preambulumbekezdéséből kitűnik, különleges bánásmódot indokol. E következtetés nem tekinthető amiatt aránytalannak, hogy a kérelmező számára, akinek a minősített dokumentumhoz való hozzáférést megtagadták, nehezebbé vagy akár gyakorlatilag lehetetlenné teszi a dokumentum kibocsátó államának megállapítását.

104 Mivel az Elsőfokú Bíróság e jogi gondolatmenete és ténymegállapításai a megtámadott ítélet 95–97. pontjában önmagukban is kellően alátámasztják a következtetést, amelyet e bíróság ezen ítélet 99. pontjában mondott ki, azaz hogy a Tanács jogszerűen tagadta meg a kérdéses dokumentumoknak, valamint azok benyújtói kilétének a hozzáférhetővé tételét, nem szükséges az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének helytelen értelmezésére alapozott kifogás vizsgálata, mivel e vizsgálat egyébként sem vezethet sem e következtetés, sem a megtámadott ítélet rendelkező részének kétségbe vonásához.

105 Az ötödik jogalap második részét illetően a fellebbező állításával ellentétben megállapítandó: a felperes azon érvét, miszerint a Tanács jogsértően tartózkodott annak megadásától, miért sérthetné a közbiztonsághoz vagy a nemzetközi

kapcsolatokhoz fűződő közérdeket az érintett tagállamok kilétének felfedése, az Elsőfokú Bíróság igenis megvizsgálta.

106 E tekintetben megállapítandó: a megtámadott ítélet 64. és 65. pontjában az Elsőfokú Bíróság akként határozott, hogy a Tanács – mivel az első megtagadó határozatban utalt az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (3) bekezdésére, szükségképpen kifejezve ezzel azt is, hogy a kérdéses dokumentumok minősített dokumentumok, és mivel utalt arra, hogy az érintett államok nem járultak hozzá kilétük felfedéséhez – a fellebbező értésére adta e határozat indokait, és lehetővé tette, hogy az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálja e határozatot.

107 E 64. pontban az Elsőfokú Bíróság többek között kifejezetten hangsúlyozta, hogy az 1049/2001 rendelet 9. cikke (3) bekezdése alkalmazásának két szempontja van, egyrészt az, hogy a kérdéses dokumentum minősített dokumentum, másrészt pedig az, hogy a kibocsátó hatóság megtiltotta a kért adat hozzáférhetővé tételét. Ezzel az Elsőfokú Bíróság hallgatólagosan, de mégis bizonyossággal mondta ki, hogy e tiltást elégségesnek tekinti annak igazolására, ha a Tanács megtagadja a hozzáférést a kért adathoz, és a Tanácsnak nem kell mérlegelnie e tiltás indokait, sem kifejtenie, miben sértené a kilét felfedése az ugyanezen rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában védett érdekeket.

108 Mivel a fellebbező által a fellebbezés alátámasztásául előadott ötödik jogalap mindkét részében megalapozott, egészében elutasítandó.

109 Az eddigiekből az következik, hogy a fellebbező által a fellebbezés alátámasztásául előadott jogalapok közül egy elfogadhatatlan, a többi pedig nem megalapozott, így a fellebbezés elutasítandó.

A költségekről

110 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőt, mivel az általa felhozott jogalapok tekintetében pervesztes lett, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság J. M. Sisont kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások